

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W ŁODZI
z dnia**

w sprawie uznania za niezasadne wezwania Polkomtel sp. z o.o. do usunięcia naruszenia prawa dokonanego uchwałą Nr III/41/14 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 29 grudnia 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Łodzi położonej w rejonie ulic: Prezydenta Gabriela Narutowicza, Williama Lindleya, Wodnej, Juliana Tuwima i Henryka Sienkiewicza.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446), Rada Miejska w Łodzi

uchwała, co następuje:

§ 1. Wezwanie Polkomtel sp. z o.o. do usunięcia naruszenia prawa dokonanego uchwałą Nr III/41/14 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 29 grudnia 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Łodzi położonej w rejonie ulic: Prezydenta Gabriela Narutowicza, Williama Lindleya, Wodnej, Juliana Tuwima i Henryka Sienkiewicza (Dz. Urz. Woj. Łódzkiego z 2015 r. poz. 259), uznaje się za niezasadne z uwagi na okoliczności wskazane w uzasadnieniu stanowiącym integralną część niniejszej uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącą Rady Miejskiej w Łodzi do powiadomienia Wzywającego o podjęciu niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Łodzi.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi**

Tomasz KACPRZAK

WICEPREZYDENT MIASTA

Wojciech Rosicki

Projektodawcą jest
Prezydent Miasta Łodzi

Inspektor
Agnieszka Malinowska

p.o. DYREKTORA
Departamentu Architektury i Rozwoju
Tomasz Jakubiec

Pod względem formalno-prawnym
projekt nie budzi zastrzeżeń

M.P.U. w Łodzi, dn. 21.07.2016 r.

RADCA PRAWNY
Edyta 200
Sławomir Klimczak

Z-CA DYREKTORA
Biura Architektury Miasta
Magdalena Wiśniewska

RADCA PRAWNY
Anna Onak-Mirowska
28.07.2016 r.

INSPEKTOR
mgr Joanna Rechcińska
28.07.2016

Załącznik
do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 23 czerwca 2016 r. (data wpływu do Urzędu Miasta Łodzi 28 czerwca 2016 r.) Polkomtel sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie wzywa Radę Miejską w Łodzi do usunięcia naruszenia prawa poprzez uchylenie przepisu § 5 ust. 8 lit. c uchwały Nr III/41/14 z dnia 29 grudnia 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Łodzi położonej w rejonie ulic: Prezydenta Gabriela Narutowicza, Williama Lindleya, Wodnej, Juliana Tuwima i Henryka Sienkiewicza. W wezwaniu kwestionowany przepis został błędnie oznaczony jako § 5 ust. 8 lit c zamiast § 5 pkt 8 lit. c, co należy uznać za oczywistą omyłkę, ponieważ w obrębie jednostki redakcyjnej oznaczonej jako § 5 nie występują ustępy, a jedynie punkty.

Wezwanie zostało wniesione do Rady Miejskiej w Łodzi w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w związku z art. 48 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Wzywająca Spółka zarzuca, iż kwestionowany przepis § 5 ust. 8 lit. c ww uchwały, narusza następujące przepisy prawa powszechnie obowiązującego:

- art. 46 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych,
- art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP w związku z art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 10 w związku z art. 1 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,
- art. 20 i 22 Konstytucji RP.

Uzasadniając swoje zarzuty Spółka między innymi wskazała, iż w jej ocenie, cyt.:

„Przedmiotowe postanowienia MPZP wprowadzają niedopuszczalne w świetle przepisów prawa powszechnie obowiązującego ograniczenia w możliwości lokalizowania na terenie objętym tymże planem stacji bazowych telefonii komórkowej poprzez zakaz lokalizowania masztów telekomunikacyjnych na wszystkich obszarach objętych MPZP, za wyjątkiem umieszczanych na dachach budynków o wysokości nie mniejszej niż 25,0 metrów, co oznacza w praktyce uniemożliwienie lokalizowania urządzeń telekomunikacyjnych wolnostojących, a nadto wprowadza arbitralne ograniczenie możliwości ich lokalizowania na istniejących obiektach, a biorąc pod uwagę stan istniejącej zabudowy obszaru objętego MPZP – jedynie kilka budynków spełnia wymóg odpowiedniej wysokości, jednocześnie jednak są to budynki nieprzydatne dla lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej z przyczyn radiowo/technicznych oraz środowiskowych.”

Wzywająca wskazała, że Rada Miejska w Łodzi winna pozytywnie rozpatrzyć wezwanie, jako że pozostawienie w obrocie prawnym skarżonych postanowień planu miejscowego stanowiłoby naruszenie wskazanych powyżej przepisów: art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP w związku z art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 10 w związku z art. 1 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 46 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Spółka nadmieniła w wezwaniu, iż przedmiotowe postanowienie planu miejscowego stanowi przykład regulacji wykraczającej poza upoważnienie konstytucyjne i ustawowe Rady

Miejskiej do stanowienia aktów prawa miejscowego, a co za tym idzie nie powinno obowiązywać w obecnej wersji jako naruszające zakres władztwa planistycznego gminy.

Dodatkowo Wzywająca wskazała, iż:

- postanowienia planu miejscowego, cyt. „*stanowią przykład rażącego naruszenia art. 20 i 22 Konstytucji RP, zgodnie z którymi podstawę ustroju stanowi „społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej”, a „ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny”*,

- cyt. „*nie jest dopuszczalne nakazywanie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym wyłączenia wcześniej uruchomionych w pełni zgodnie z prawem stacji bazowych, jako że nie znajduje to uzasadnienia w żadnym przepisie rangi ustawowej”*.

Rada Miejska w Łodzi nie podziela stanowiska Polkomtel sp. z o.o. i tym samym uznaje wezwanie za niezasadne.

Wzywająca spółka jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, w rozumieniu art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne, co wynika z przedmiotu jej działalności ujawnionego w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego dla spółki pod nr KRS 0000419430. Kwestionowany przepis planu miejscowego, który dotyczy kwestii telekomunikacji, stanowi:

„§ 5. *Ustala się następujące zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego:*

8) *w zakresie lokalizacji urządzeń technicznych:*

c) *zakaz lokalizacji masztów telekomunikacyjnych, za wyjątkiem umieszczanych na dachach budynków o wysokości nie mniejszej niż 25,0 m,”*

W trakcie procedury planistycznej Wzywająca nie składała wniosków ani uwag do projektu planu, ani w żaden inny sposób nie brała udziału przy sporządzaniu projektu planu.

Stosownie do art. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy. Rada gminy posiada w granicach prawa samodzielność oraz swobodę decydowania o podejmowaniu procedury planistycznej dla określonego obszaru. Przy realizacji swego zadania polegającego na sporządzaniu i uchwalaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego organy gminy realizują politykę przestrzenną wyznaczoną w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Wszystkie te czynności wchodzi w zakres tzw. władztwa planistycznego gminy.

Podjęcie kwestionowanej uchwały umocowane jest w przepisach obowiązującego prawa. Jej treść odpowiada wymogom stawianym przez przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz zgodna jest z ustaleniami obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Łodzi.

Przed podjęciem uchwały, w trakcie procedury planistycznej przeprowadzono niezbędne analizy, inwentaryzację stanu faktycznego, wyważono relacje między interesem prywatnym oraz publicznym, gdy dostrzeżono rozbieżność między nimi.

W ocenie Rady Miejskiej w Łodzi kwestionowany przez Wzywającą przepis § 5 pkt 8 lit. c uchwały Nr III/41/14 również odpowiada prawu, a zarzuty sformułowane w wezwaniu są chybione, z powodów wskazanych poniżej.

W planie miejscowym przyjętym ww. uchwałą ustalone jest ograniczenie możliwości lokalizowania masztów telekomunikacyjnych na obszarze objętym planem w postaci „*zakazu lokalizacji masztów telekomunikacyjnych, za wyjątkiem umieszczanych na dachach budynków o wysokości nie mniejszej niż 25,0 m”*. Zapis ten nie oznacza braku

możliwości sytuowania stacji bazowych telefonii komórkowej na obszarze planu, a jedynie wskazuje ich formę i miejsca lokalizacji. W zakresie formy mogą to być maszty umieszczane na dachach budynków, a nie maszty wolnostojące, natomiast w zakresie miejsc lokalizacji – możliwe jest sytuowanie masztów na budynkach o wysokości 25 m i wyższych.

Powyższe ograniczenie zostało zastosowane ze względu na ważny interes publiczny, jakim jest zapewnienie ładu przestrzennego, w tym uwzględnienie wymagań urbanistyki i architektury oraz ochrona istniejących i kreacja nowych walorów architektonicznych i krajobrazowych. Konieczność uwzględnienia tych wartości w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika wprost z art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Obszar objęty planem miejscowym stanowi projektowane ściśle centrum miasta o przyjętej i utrwalonej już nazwie Nowe Centrum Łodzi. Program Nowego Centrum Łodzi został przyjęty uchwałą Nr XVII/279/07 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2007 r. zmienioną uchwałą Nr XLV/840/12 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 4 lipca 2012 r. Rejon wokół dworca multimodalnego Łódź-Fabryczna stanowić ma wizytówkę Łodzi, jako miejsce pierwszego kontaktu podróżnych z miastem. W ustaleniach planu miejscowego położono szczególny nacisk na kształtowanie przestrzeni w formie adekwatnej do znaczenia funkcjonalno-przestrzennego Nowego Centrum Łodzi, a mianowicie: wyznaczono system przestrzeni publicznych (placów, terenów zieleni urządzonej, ciągów pieszych i pieszo-jezdnych), wyznaczono linie zabudowy, wskaźniki i parametry urbanistyczne kształtujące zabudowę w układach pierzejowych obudowujących przestrzenie publiczne, podkreślono oś kompozycyjne, wprowadzono strefy o szczególnym znaczeniu dla układu kompozycyjno-przestrzennego miasta oraz ustalono ochronę dla elementów dziedzictwa kulturowego, w tym zabytków. Ustalenia planu odpowiadają charakterowi przestrzeni stanowiącej centrum trzeciego co do wielkości miasta w Polsce i stolicy regionu. Konsekwencją przyjętych rozwiązań jest eliminowanie form zagospodarowania mogących zaburzyć ład przestrzenny i krajobraz kulturowy, takich jak wolnostojące maszty telekomunikacyjne oraz maszty usytuowane na budynkach niższych niż 25 m.

Określenie minimalnej wysokości budynków, które mogą służyć do instalowania masztów telekomunikacyjnych, nastąpiło na podstawie analizy wysokości zabudowy istniejącej i przewidywanej w projekcie planu. W granicach objętych planem w obecnym stanie zagospodarowania znajduje się 19 budynków (a nie jak podano w wezwaniu – kilka), na których mogą być sytuowane maszty. Są wśród nich:

- 11 kamienic, oficyn lub innych budynków mieszkalnych lub usługowych (przy ul. Tuwima 20, 30, 36, 38 i 40, ul. Sienkiewicza 6 i 8, ul. Narutowicza 27, 37, 43 i 45),
- 4 biurowce (przy ul. Traugutta 21/23 i 25, ul. Tuwima 22/26 i 28),
- 3 budynki z kompleksu zabudowy dawnej elektrociepłowni EC1 (przy ul. Targowej 1/3),
- cerkiew (przy ul. Kilińskiego 56).

Ponadto, na podstawie ustaleń planu, zostały już wydane decyzje o pozwoleniu na budowę dwóch kolejnych budynków o wysokości przekraczającej 25 m, tj.:

- budynku biurowo-usługowego przy ul. Kilińskiego 70/76,
- budynku biurowego z usługami przy ul. Składowej i projektowanym Pasażu Knychalskiego.

Brak jest podstaw, aby przyjąć za prawdziwą tezę Wzywającej, iż budynki, które spełniają wymóg odpowiedniej wysokości, są nieprzydatne dla lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej z przyczyn radiowo/technicznych oraz środowiskowych. Ustalenia planu miejscowego pozwalają też sądzić, że na jego obszarze będzie przybywać budynków z możliwością sytuowania masztów. W wielu terenach wyznaczonych w planie dopuszcza się lokalizację zabudowy o wysokości 25 m lub wyższej.

W wezwaniu sformułowano także zarzut jakoby plan nakazywał przedsiębiorcom telekomunikacyjnym wyłączenie wcześniej uruchomionych stacji bazowych. Z ustaleń planu

w żadnym stopniu nie wynika taki wymóg, który zresztą istotnie byłby sprzeczny z przepisami prawa powszechnie obowiązującego oraz wykraczałby poza zakres władztwa planistycznego przyznanego Radzie Miejskiej w Łodzi.

Wzywająca Spółka nie dostrzega, iż ustawodawca w art. 35 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wprowadził zasadę poszanowania sposobu wykorzystania terenu „istniejącego” w dniu wejścia w życie planu miejscowego, jeśli plan zmienia przeznaczenie tego terenu, aż do czasu jego zagospodarowania zgodnie z planem. Ponadto w przepisie § 15 pkt 3 uchwały Nr III/41/14 Rady Miejskiej w Łodzi ustalono, cyt.: „3) dopuszczenie realizacji i użytkowania obiektów budowlanych, dla których wydano ostateczne pozwolenie na budowę przed dniem wejścia w życie planu z możliwością dokonywania ich remontu, a przebudowy, nadbudowy, rozbudowy i zmian sposobu użytkowania zgodnych z ustaleniami planu”. Zapisy te umożliwiają użytkowanie oraz dokonywanie remontów (modernizacji) istniejących masztów telekomunikacyjnych.

Reasumując, plan miejscowy nie powoduje braku możliwości rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej, a wprowadzone w nim ograniczenia są w pełni uzasadnione wymogami ładu przestrzennego, urbanistyki, architektury i krajobrazu. Ponadto plan nie ustala ograniczeń dla funkcjonowania urządzeń telekomunikacyjnych istniejących w dniu jego wejścia w życie.

Z treści art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych nie można wyprowadzać normy pozbawiającej organy gmin prawa kształtowania przestrzeni poprzez wprowadzanie zakazów czy ograniczeń zabudowy takimi urządzeniami. Przepis art. 46 ust. 1 cyt. ustawy nie może być rozumiany w sposób w jaki prezentuje Wzywająca Spółka, gdyż oznaczałoby to, że organy gminy w ogóle nie mogą korzystać ze swego władztwa planistycznego w zakresie lokalizowania na ich terenie urządzeń telekomunikacyjnych. Spółka Polkomtel na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych nie może żądać, aby cały obszar objęty MPZP był otwarty na jej inwestycje, gdyż przepis ten nie przyznaje przedsiębiorstwom telekomunikacyjnym uprawnień do kształtowania polityki przestrzennej.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Uchwalanie tych planów należy do zadań organów gminy. Organy tej jednostki mogą w sposób władczy, oczywiście przy zachowaniu przepisów ustaw, określać warunki zagospodarowania terenu (władztwo planistyczne gminy). Ich władztwo zostało przepisami ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych jedynie ograniczone, a nie zupełnie wykluczone, jeżeli chodzi o decydowanie o lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej.

Bez wątplenia Wzywająca Spółka kwestionowanym przepisem ww. uchwały nie została pozbawiona prawa do swobodnego rozpoczęcia i prowadzenia działalności gospodarczej oraz inwestowania na obszarze planu, z tym zastrzeżeniem, że lokalizowanie nowych stacji bazowych telefonii komórkowych winno odbywać się na warunkach określonych w planie. Nie można się zgodzić z tezą, że publiczne prawo podmiotowe, może pozbawiać organy gmin ich kompetencji wynikających z władztwa planistycznego.

Z uwagi na powyższe, Rada Miejska w Łodzi postanowiła wezwania nie uwzględnić.